

bank- og sparekasselovgivningen. Det skete ud fra en erkendelse af, at GiroBank ikke kunne overleve på betalingsformidling alene.

Beslutningsforslag nr. B 57 indebærer en såkaldt afprivatisering af GiroBank. Hvis staten skal indtræde som eneaktionær, forudsætter dette, at de private aktionærer er indstillet på at sælge deres aktier til staten. Hvis de ikke er indstillet herpå, skal staten da – kan man spørge forslagsstillerne – gribe til ekspropriation, betale overkurs, eller hvad har man forestillet sig fra forslagsstillernes side?

Forslagsstillerne ønsker, at GiroBank omdøbes til Postbanken og styres ud fra hensynet til kunderne og ikke ud fra hensynet til højeste afkast.

Forslagsstillerne henviser bl.a. til, at den gamle girobank havde en række klare fordele for den almindelige dansker, som det hedder: Giroen var gebyrfri osv., osv. Det er korrekt. Postgiroen var kendt for sine gratisydelse: Gireringer var gratis, og der blev sendt kontoudtog ved hver bevægelse på kontoen uden beregning. Udgifterne til disse gratisydelse blev i stort omfang dækket ved, at kunderne fik en lav eller næsten ingen rente af deres indestående, mens postgiroen tjente på genplacering af midlerne til en højere rente. Dertil kom indtægterne fra formidling af statens betalinger, hvor postgiroen nød en fortrinsstilling.

I løbet af 1980'erne begyndte andre pengeinstitutter imidlertid i stigende omfang at bevæge sig ind på postgiroens traditionelle forretningsområde, betalingsformidling. For at bevare postgiroens konkurrence- og indtjeningssevne måtte der bl.a. ske en udvidelse af forretningsområdet samt etableres en organisatorisk ramme, der bedre matchede den nye reelle markedssituation.

Dertil kom, at det måtte forudses, at formidling af de statslige betalinger på et tidspunkt ville blive udbudt i licitation bl.a. som følge af nye EU-regler for offentlige indkøb.

GiroBank A/S var først med indførelsen af en række nye gebyrer i 1994 – et emne, der, tør jeg nok sige, har været meget debatteret. Imidlertid har man også kunnet iagttage, at flere andre pengeinstitutter som følge af en presset rentemarginal har fulgt GiroBanks eksempel endda kort tid efter.

De nye gebyrer var bl.a. foranlediget, som jeg sagde før, af et markant rentefald, som vist kom bag på de fleste i hvert fald i omfang. Men indførelsen af brugerbetaling, som gebyrer jo er,

ville også være kommet på tale, selv om postgiro ikke var blevet omdannet til GiroBank.

Forslagsstillerne mener, kan man læse i beslutningsforslaget, at GiroBank skal varetage den almindelige borgers bankforretninger, som det hedder, og alene betjene erhvervskunder med betalingsformidling.

Det gør GiroBank allerede, både betalingsformidling og en lang række nye indlåns- og udlånsprodukter tilbydes privatkunder. Erhvervskunder forventer imidlertid også, at der til en girokonto kan knyttes andre bankydelse; derfor er det nødvendigt, at GiroBank også kan tilbyde denne kundegruppe et udvidet produktsortiment. Betalingsformidling kan i vore dage ikke stå alene.

Forslagsstilleren nævner endelig som en fordel ved den gamle postgiro, at den gav overskud. Hertil vil jeg gerne tilføje, at postgiro gav overskud, men på nær 1994 har også GiroBank givet overskud hvert år siden etableringen.

Resultatet for 1994, der netop er blevet offentliggjort, viser som det eneste regnskab et underskud før skat på 642 mio. kr. Underskuddet før skat på 642 mio. kr. skal ses i sammenhæng med, at 1994 var præget af store kursfald på de danske fondsmarkeder.

Hvis man derimod ser på det, man primært bør interessere sig for, når man ser på bankens muligheder for at klare sig i konkurrencen, er det naturligvis resultatet af den egentlige bankdrift, og her er der altså tale om et fornuftigt overskud på 413 mio. kr. Der er således grund til at tro, at GiroBank er godt på vej til at kunne gøre sig gældende på andre forretningsområder end betalingsformidlingen.

Forslagsstillerne hævder, at privatiseringen af GiroBank ikke har været nogen succes. GiroBanks kunder har ganske rigtigt måttet sige farvel til de tidligere gratis ydelse; til gengæld har de i GiroBank fået en bank, der kan tilbyde alle former for pengeinstitutvirksomhed, og udviklingen har vist, at såvel privatkunder som erhvervskunder i stigende grad gør brug af GiroBanks mange nye ydelse.

Fremgangen vedrørende den egentlige bankdrift er vel at mærke sket, uden at GiroBank har lidt nævneværdige tab på sine kunder, idet banken trods sin villighed til udlån af penge fører en forsigtig kreditpolitik. Underskuddet i 1994 skyldes således ikke spekulative erhvervsforretninger, men den almindelige udvikling i kursene, for så vidt angår fondsbeholdningen.